

UUTUUS VAELTAJA-KIRJAN KIRJOITAJALTA
VAELTAJA

KULKU. SIRKKA

TERRY
HAYES

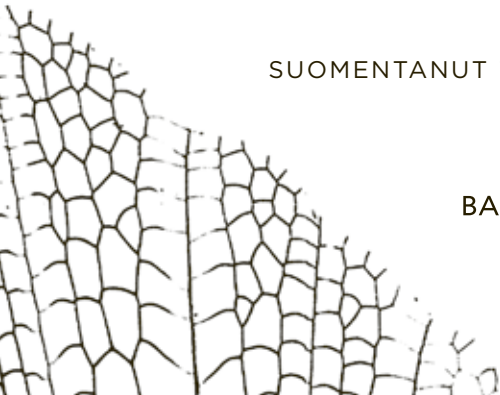
BAZAR

KULKU- SIRKKA

TERRY
HAYES

SUOMENTANUT TARMO HAARALA

BAZAR

Runositaatit:

John Milton: *Kadotettu paratiisi*, suom. Yrjö Jylhä, WSOY, 1952.

William Butler Yeats: *Runoja*, suom. Aale Tynni, WSOY, 1966.

Percy Bysshe Shelley: Ozymandias-runo, suom. Aale Tynni,
teoksessa Tynni: *Tuhat laulujen vuotta, valikoima
länsimaista lyriikkaa*, WSOY, 1974.

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Tarmo Haarala
Englanninkielinen alkuteos *The Year of the Locust*
Copyright © 2023 Terry Hayes

ISBN 978-952-403-480-7

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Alexandralle, Stéphanie-Marielle, Connorille ja Dylanille.

Enemmän kuin olisin koskaan voinut toivoa, paljon
enemmän kuin koskaan olen ansainnut.

”Olemme kohdanneet vihollisen, ja hän on me.”

Walt Kelly, *Earth Day* -juliste, 1970

Ylihuomenna...

ENSIMMÄINEN OSA

LÄHDIN KERRAN TAPPAMAAN erästä miestä. Toisena aikana, nuorempina päivinä, olin kulkenut työskennellessäni Tokion neonvalaistujen kujien halki, katsonut auringon nousemista Yhdeksän kupolin moskeijan ylle ja odottanut Vanhan Istanbulin satama-alueella naisen kyynelten langetessa sateen lailla.

Tällä kertaa oltiin idempänä siellä, missä Egeanmeri sulautuu Välimereen ja turkkilainen aurinko suomii pikkuruisten saarten ketjua. Pienin niistä oli myös etäisin – aallot murtuivat riutalla lojuvan rahtialuksen hyllyn ylle, vaaralliset virtaukset kieppuivat piilevissä poukamissa ja kalastajakylä kauan sitten kadonneine puuveneineen oli nyt pelkkinä raunioina.

Myöhään keväällä minut jätti maihin erään hakurahtialuksen egyptiläinen kippiari, joka oli sen verran viisas, ettei kysellyt liioja. Pystyn yhä muistamaan tuulenvireen kasvoillani ja männynneulasten päihdyttävän tuoksun kulkiessani äänettömän metsän halki; pysyttelin lähellä varjoja, niin kuin olen tehnyt melkein koko työelämäni ajan.

Kohteeni oli sinä päivänä eräs urhea mies, otaksuttavasti saksalainen Nürnbergistä, tuosta kauniista vanhasta kaupungista, joka on täynnä synkkää historiaa, ja kun yllätin hänet yksinäisen huvilansa keittiöstä, tiesimme molemmat, että olin kulkenut pitkän matkan sekä kilometreinä että vuosina saapuakseni niin tappavaan kohtaamiseen.

Olin siihen aikaan viraston jäsen ja esiintynyt monta vuotta peitenimellä Kane. Saksalainen oli viisi vuotta aiemmin ollut USA:n tiedustelupalvelun luotettu avustaja Teheranissa. Sitä kukaan ei tiennyt, mutta saisi varsin pian selville, että hän työskenteli salaisesti urakoitsijana venäläisten hyväksi. Näyttää kuin kaikki, jopa vakoilu, olisi nykyään ulkoistettu.

Hän oli eräänä rauhallisena maanantai-iltana mennyt myöhäisaterialle Teheranin kullatun Espinas Palace Hotelin oluttupaan ja toimittanut miestenhuoneessa kymmenen arvokkaimman

iranilaislähteemme nimet Moskovan keskuksen edustajalle. Salaisessa maailmassa tiedetään hyvin, että Venäjän ja Iranin vakoiluvirastot ovat tehneet vuosikausia läheistä yhteistyötä, joten nimiluettelo päätyisi pakostakin Iranin julmalle salaiselle poliisille, PAVA:lle. Sen seurauksena monen vuoden aikana valtavasti ihmishenkiä ja varoja maksanut ja mikä tähdellisempää, Iranin ydinaseohjelmaan elintärkeän takaoven muodostanut verkostomme tuhoutui muutamassa tunnissa. Jopa CIA:lle, joka tunnetaan reilusta määrästä epäonnistumisia, se arvioitiin täydelliseksi munaukseksi.

Niille kahdeksalle miehelle ja kahdelle naiselle, jotka paljas-
tuivat apurimme petturuuden takia, seuraamukset olivat pal-
jon tuhoisammat. He ilmestyivät tuomarin eteen myöhäisillan
oikeudenkäyntiin, ja seuraavana päivänä työmiehet alkoivat
koota kymmentä korkeuksiin kohoavaa rakennusnosturia erääl-
le Teheranin suurimmista toreista. Vaikka yleisö ei aluksi kiin-
nittänyt siihen paljonkaan huomiota, niiden tarkoitus kävi pian
selväksi: nosturien oli määrä varmistaa, että mahdollisimman
monet ihmiset pääsivät todistamaan tuomioistuimen rangais-
tuksen toimeenpanoa. Monissa Lähi-idän maissa ei riitä, että
ihmisiä rangaistaan; kaikkia muita täytyy varoittaa.

Heti kun nosturit oli pystytetty, niihin kiinnitettiin vaaka-
suorat puomit. Nostovarsien päähän sidottiin köysivyyhdet, ja
myöhään keväisenä päivänä neljä mustaa vankiautoa toi pidä-
tetyt aukiolle. Minuuttien madellessa ohi jokainen heistä siir-
rettiin häkissä oman henkilökohtaisen nosturinsa huipulle.

Siinä, alapuolelle kerääntyneen väkijoukon kiinteän katseen
alaisena, vallankumousvartiosotilaat pakottivat kauhistuneet
miehet ja naiset pienelle lavalle kunkin nostovarren päähän.
Jokaisen vangin rinnassa riippui kyltti, joka nimesi heidät ”Suur-
ta Saatanaa” palvelevaksi vakoojaksi, ja heidän päänsä ylle
pudotettiin sitten hirttosilmukka, joka yleisesti on tunnettu
maassa ”iranilaisena solmiona”.

Huolellisen suunnittelun ansiosta aukiolle sulloutuneille
ihmisille tarjoutui esteetön näköala yläpuolellaan oleviin hah-
moihin. He näyttivät kirkkaansinistä taivasta vasten riippuvan
taivaan ja maan välillä. Olosuhteet huomioon ottaen oletan
heidän olleenkin tarkalleen siinä.

Lähimmäs nostureita kerääntynyt ihmisrykelmä – todennäköisimmin omaisia ja ystäviä – oli polvillaan vaikeroiden ja rukoillen. He kohottivat katseensa asepukeisen miehen, everstiluutnantin, kiivetessä yhden auton katolle ja puhuessa farsiksi megafonin kautta äänen kajahdellessa aukion halki. Hän luki ääneen jokaisen vangin nimen, syytteen ja sitten rangaistuksen.

Lopulta hän laski paperilaput ja lausui kovemmalla äänellä sanan, joka käännettynä tarkoitti: ”Valmis.” Yksi tuomituista vangeista – mies – kuuli sanan, ja hänen rohkeutensa petti: hän kutsui kirkuen Jumalaa pelastamaan hänet.

Kuten tavallista, ainakin minun kokemukseni mukaan, tuollaisella vetoomuksella ei ollut mitään näkyvää vaikutusta. Vallankumousvartijat astelivat käytännöllisen harjaantuneesti eteenpäin ja kukin asetti oikean kätensä vangin ristiselän päälle.

Tämän eleen myötä sankka hiljaisuus laskeutui väkijoukon ylle, ja joku lapsi, suunnilleen kuusivuotias poika, astui esiin väkijoukosta, jäi tuijottamaan yhtä vangeista – luultavasti äitiä tai isää – ja alkoi huudella jotakin nimeä. Joku nainen kiskoi hänen vierestään hänet takaisin, poika alkoi itkeä ja megafonimies antoi iäisyydeltä tuntuneen hetken jälkeen uuden käskyn: ”Nyt.”

Vartijat tyrkkäsivät samanaikaisesti vankeja eteenpäin. Kymmenen jalkaparia heitti hyvästit puisille lavoille ja väkijoukolta pääsi tahaton huoahdus. Omaiset ja ystävät katselivat kenkä- ja sandaalisadetta uhrien pudotessa ilman halki.

Köysivyyhdet kieppuivat nopeasti auki heidän pudotessaan jalat edellä kohti alapuolista aukiota. Kun vyyhdet olivat purkautuneet loppuun, köydet paukahtivat ankkureitaan vasten, hirttosilmukat kiristyivät kymmenen kaulan ympärillä, vangit nytkähtivät ylöspäin ja heidän niskansa naksahdivat hetkessä poikki.

Kukaan väkijoukossa ei sanonut sanaakaan; ainoa ääni oli perheiden vaikerrus kymmenen ruumiin keinuessa kevyesti Lähi-idän lämpimässä tuulenhengessä.

En ollut yllättynyt siksi, että väkijoukko suhtautui asiaan vaieten. Olin epäonnekseni todistanut melkoista määrää teloituksia – useita ampumaryhmän suorittamina, kahta hirttämällä

ja yhtä, kun vanhahko mies oli kahlittu sähkötuoliin ja pakotettu ”ratsastamaan salamalla”, niin kuin kuolemansellin varjijat sitä kutsuvat – ja voin vakuuttaa teille: ette koskaan pääse irti kauhun ilmeestä, joka miehellä tai naisella on kasvoillaan, kun kaikki hänen toiveensa katoavat ääsiyteen. Sen muisto nousee pintaan kolmelta aamuyöstä, kun kaikki se, mitä pelkää eniten maailmassa, on tulossa ja nousee portaita pitkin etsimään sinua.

Saksalainen oli useita päiviä aiemmin saanut Espinasin miestenhuoneessa maksuksi nimiluettelosta attasėasalkun, joka sisälsi omaisuuden nimettöminä sveitsiläisinä haltijavelkakirjoina. En ole uskovainen, kukaan ei voisi koskaan sanoa sitä minusta, mutta Paavali kirjoitti kaksituhatta vuotta sitten jotakin, mitä kerran kuultuaan ei helposti unohda: rakkaus rahaan on kaikenlaisen pahan juuri. Se kieltämättä oli tuona iltana Teheranissa.

Siitä hetkestä asti, kun kavaltaja oli jättänyt kahvikuppinsa, vanhan sadetakin, kaksi tupakantumpia ja rypistyneen luottokorttikuitin oluttuvan pöydälle, mennyt vessaan, suorittanut vaihdon, poistunut viereisen sikaribaarin kautta, kiepahtanut odottavan moottoripyörätaksin takaistuimelle ja kadonnut kaupungille, viraston analyttikot arvioivat, että oli kulunut yhdeksänkymmentäkaksi sekuntia. Yhdeksänkymmentäkaksi sekuntia monimiljonääriksi muuttumiseen, kokonaisen tiedusteluverkoston tuhoamiseen ja kymmenen virkatoverin kuolemantuomion allekirjoittamiseen. Hän oli millä mittapuulla tahansa erittäin hyvä vakooja. Itseoppineeksi freelanceriksi äärettömän käyttökelpoinen.

Kuten odottaa saattaisi, CIA –perusteellisen viallinen mutta ajoittain nerokas järjestö, jossa olin työskennellyt kaksitoista viime vuotta – yritti useasti löytää hänet, mutta ei kertaakaan lähimainkaan onnistunut, ja kun päivittäin esiin nousi lisää todisteita hänen kaksoistoimistaan, hänen asemansa vahvistui, kunnes hänestä tuli USA:n tiedustelulle jonkinlainen synkkä legenda. Mikä vieläkin pahempaa, viraston analyttikot porautuivat syvemmälle ja saivat selville hänen omaksuneen vuosien mittaan niin monia valehenkilöllisyyksiä, että firman oli lopulta pakko myöntää yksi lopullinen hyttävä tosiseikka: heillä ei

ollut aavistustakaan siitä, kuka hän todella oli. Ehkä hän ei edes ollut saksalainen.

Hänen todellisen henkilöllisyytensä ollessa arvoitus – ja olettaakseni kunnioituksesta hänen vaikuttavaa katoamistaan kohtaan – yksi viraston pitkäaikaisista älyköistä antoi hänelle nimen, joka pian sai ilmaa siipiensä alle.

Naisälykkö antoi hänelle peitenimen ”Magus”, velho, taiduri, jonka sanan juuret juontavat syvälle antiikkiin. Raamattu kertoo meille, että kaikki kolme Jeesuksen syntymän merkiksi kultaa, suitsuketta ja mirhaa tuonutta viisasta miestä olivat itämaan tietäjiä. Niinpä CIA – yhtiö, joka kautta koko historian sa oli ollut niin monien katalien vakoilutaitojen tienraivaaja – oli lopulta kohdannut melkein yhtä hyvän yksinäistoimijan kuin se itse oli.

On sanomattakin selvää, että asian tajuaminen ruokki kulma-toimistomme kalliisti räätäloidyn miehen turhautuneisuutta ja rohkaisi häntä kaksinkertaistamaan viraston pyrinnot miehen löytämiseksi. Uskokaa minua, tiedustelumailman korkeimmilla tasoilla ei ole koskaan ollut puutetta testosteronista.

Kun edes parhain voimavaroin suoritettu, huolella valittujen tiedonkäsittelijöiden ja valioluokan kenttäasiamiesten johtaman työryhmän etsintä ei pystynyt löytämään jälkeäkään Maguksesta, ongelma päättyi minun työpöydälleni. Oli perjantai ja olin lähdössä varhaiselle lounaalle – CIA:n Langley'n päämajan Starbucks on monien mukaan maailman vilkkain kahvila – ja aioin välttyä keskipäivän tungokselta. Tietokoneeni ja lattia-kassakaappini oli jo lukittu, kun kuulin erityisäänimerkin ilmoittavan, että postilaatikkooni oli juuri saapunut erittäin tärkeä viesti.

Purin sen salauksen ja näin sen sisältävän Teheranin kaval-lukseen liittyviä salaisia tiedostoja, PAVA:n kameroista hakke-roitua kauhistuttavaa kuva-aineistoa julkisesta teloituksesta ja selontekoja seuranneesta mönkään menneestä ajojahtisarjasta. Viestin mukana oli ilmoitus johtajalta, joka käski minun tutustua aineistoon ja tulla tapaamaan häntä hänen työhuoneeseensa juuri ennen aamunkoittoa maanantaina. Ei ollut epätavallista, että hän kutsui tapaamiseen niin jumalattomaan aikaan, ja jotkut virastossa väittivät varhaisten tapaamisten olevan metku

– he yleensä sanoivat, ettei hän ollut työhullu vaan halusi vain luoda sellaisen vaikutelman.

Kävikin ilmi, että he olivat väärässä: hän oli tarmokas, kunnianhimoinen ihminen, joka – vaikka hyvin harvat tiesivät sen – oli varttunut aikuiseksi hyvin vaikeissa olosuhteissa. Olin aina uskonut, että työ täytti hänelle tunneperäisen tyhjiön, eikä se – rehellisesti sanottuna – ollut epätavallista virastossa, joka oli tunnettu omituisista ja sopeutumattomista tyypeistään.

Johtaja – hopeahapsinen ja rakenteeltaan paljolti kookkaana ja urheilullisena säilynyt, mikä oli tehnyt hänestä yleisurheilutähden yliopistossa – oli varttunut aikuiseksi Richard Rourkena, mutta kukaan ei ollut vuosikausiin käyttänyt hänen etunimeään. Hän oli yleisesti tunnettu Haukkana – aina siitä asti kun hän nuorena agenttina oli saapunut Iraniin osana USA:n ja Israelin yhteistyöryhmää tehtävänään saattaa toimintakyvyttömäksi ydinsentrifugi karussa vuoristossa, Natanz-nimisen kaupungin lähellä.

Tehtävä epäonnistui täysin, mutta vaikka Rourke oli työryhmän kokemattomin jäsen, hän osoittautui paitsi poikkeuksellisen rohkeaksi myös ainutlaatuisen rauhalliseksi äärimmäisissä olosuhteissa: ainakin viisi viraston hyväksi työskentelevää iranilaista jäi hänelle lopulta henkiinjäämisestään kiitollisuudenvelkaan. Sanan levitessä kautta salaisen maailman hänen keskiöisestä paostaan tulituksen alaisena ja minkään pysäyttämättä ajaen rajan yli Irakiin puolet paikallisesta kumppaniverkostosta pakettiautonsa lavalla, Haukan nimi jäi hänelle pysyvästi.

Katseeseensa vangitsevine silmineen ja lujine leuanpiirteineen hän oli luultavasti enemmän kunnioitusta herättävä kuin komea, mutta yksi asia oli varma: en ollut ikinä tavannut häntä paremmin pukeutunutta miestä. Ajankohdasta tai tilanteen kiireydestä riippumatta hänet löysi varhain aamulla työhuoneestaan tai myöhään illalla toimintakeskuksesta yllään käsin tehty Brionin puku, silkkisolmio ja Charvetin paita. Jopa hänen kalvosinnappikokoelmansa oli näkemisen arvoinen ihme.

Hän vietti heti etulinjatoimet jätettyään useita vuosia Washingtonissa pyrkien ankaralla työllä ja vaikeudet voittaen kohoamaan menestyksekkääseen asemaan, ja vaatteet ja imago

olivat kaikki osa sitä. Vallan käytävillä ja Georgetownin eliitin seurustelusalongeissa häntä pidettiin sekä etevänä että hyvin hienostuneena; tyylikkäänä käsiparina.

Hän oli puolivälissä kuuttakymmentä siinä vaiheessa, kun sain kutsun hänen työhuoneeseensa, enkä ollut rehellisesti sanottuna yllättynyt sen saadessani. Olin kuullut huhuja, ettei Maguksen viimeisin etsintä ollut osoittautumassa sen menestyksekkäämmäksi kuin aiemmatkaan, ja arvelin jonkun USA:n tiedustelun valiojäsenen ennemmin tai myöhemmin tajuaavan, että minulla oli tarvittavat taidot tuoda takaa-ajoon uusi lähestymistapa.

Kuuluin oudon olosuhdeyhdistelmän kautta pieneen vakoojakaaderiin, joka oli erikoistunut tunkeutumaan niin sanotulle vihamielisen toimintaympäristön alueelle – Venäjän ja Syyrian, Pohjois-Korean, Iranin ja Pakistanin heimovyöhykkeiden kaltaisiin täysin vihamielisen valvonnan paikkoihin – joten tiesin useimpia muita paremmin sen, kuinka joku kuoleman uhkaamana takaa-ajettu voisi välttyä löytymiseltä.

2

KOKENEISUUTENI JA EPÄTAVALLISET KYKYNI merkitsivät sitä, että huomasin muuten merkityksettömänä perjantaina – kiiruhtaessani lounaalle päästäkseni – silmäileväni jälleen keran pintapuolisesti läpi joukkoa huippusalaisiksi luokiteltuja tiedostoja.

Juuri kun avasin ensimmäistä niistä, tapahtui outo asia: työhuoneeseeni laskeutui minulle aiemmin täysin tuntematon hiljaisuus, mikä sai minut pitämään tauon. Katsoin ulos ikkunasta: talvimyrskyä kohti kehkeytymässä ollut tuuli oli laantunut olemattomiin, eivätkä puissa jäljellä olevat muutamaiset lehdet enää jatkaneet rajua rummutusropinaansa. Taikauskoiset tai uskonnolliset ihmiset olisivat saattaneet sanoa oudon hiljaisuuden merkitsevän sitä, että maailmankaikkeus herätteli huomiotani, että taivaat ilmaisivat hetken, jona salainen vakooja avasi huippusalaisen tiedoston ja taivaankappaleet alkoivat järjestyä riviin.

Onneksi minä en ponnistellut moisten harhakuvien alaisena. Minulla on jo kauan sitten taakse jääneestä elämästäni erittäin arvostetun yliopiston tieteellinen loppitutkiminto, ja olen aina uskonut järkipäiseen maailmaan. Olin tarkkaillut ankaran talven tuloa Virginiaan tuona vuonna; maassa oli useimpina aamuina paksu kuura, ja olin nähnyt monta kertaa puut verhoutuneina jääkuoreen ja tiesin, mitä ulkona vallitseva hiljaisuus todellisuudessa tarkoitti: lähistöllä oli alkanut sataa sankasti lunta maailman melun vaimentaen, kuten se niin usein tekee.

Suljin kaihtimet huolissani kotiin ajamisesta tuloaan tekevässä lumimyrskyssä, kuulin tuulen kokoavan voimaa ja aloin katsoa läpi tiedostoja. Omaksuttuani ne istuin kuusi tuntia myöhemmin syvenevässä illassa ja mietin Maguksen löytämisen vaikeutta.

Asioita mutkisti varmuuteni siitä, että hän oli kauan ennen kuin käveli vessaan Teheranissa valmistanut sarjan uusia

henkilöllisyyksiä ja piilopaikkoja. Viraston tietokannan mukaan taivaankappaleella oli ainakin 200 miljoonaa keski-ikäistä miestä; se oli tosiaankin suuri maailma tiedusteluagentille, joka yritti paikallistaa yhden heistä.

Vaikka hänen Langleyn kansionsa sisälsi sarjan hänen valokuviaan ja biometrisiä tietojaan, en epäillyt hänen heti Teheranista lähdettyään pysähtyneen Sveitsin vuoristoon joko Gstaadiin tai Villars-sur-Olloniin, hienoihin kyliin, jotka paitsi toimivat maailman kahden kalleimman sisäoppilaitoksen isäntinä, ovat myös aivan erityyppisten laitosten koti. Voit syvältä laaksoista löytää tunnuksettomia klinikoita, jotka ovat erikoistuneet vaihteliaisuuteen ja huippuluokan kirurgiaan. Vladimir Putinin rakastajatar oli kerran synnyttänyt yhdessä niistä, ja jos venäläiset ovat maksaneet sinulle omaisuuden, voit ilmestyä niistä esiin erilaisin kasvoin, uusin hiusrajoin, kirurgisesti muutetuin sormenjäljin ja varustettuna säären magneettisilla implanteilla, jotka lisäävät pituuttasi monta senttiä.

Tajusin yksin työhuoneessani, että minun käskettiin etsiä painoltaan ja kansallisuudeltaan keskimääräinen valkoinen mieshenkilö, jonka nimeä emme tienneet, jonka kasvoja emme koskaan olleet nähneet, jonka jättämät sormenjäljet eivät olleet hänen omansa ja paikasta, jota emme pystyneet nimeämään. Ehkä jokin hänen etäisessä menneisyydessään auttaisi, paitsi että emme olleet koskaan saaneet selville, kuka hän todella oli. Turkissa tuollaiselle tehtävälle on olemassa nimi: sen sanotaan olevan kuin kaivon kaivamista neulalla.

Nousin seisomaan, kävelin ikkunaan ja avasin kaihtimen iltaan odottaen näkeväni lumimyrskyn alkaneen ja raskasta lunta kertyvän maahan, mutta vain tuuli puhalsi puissa. Minusta se oli omituista – että hiljaisuus lankeaisi eikä talvimyrskyä sitten koskaan tulisi. Sanoin itselleni sen enempiä ajattelematta, että Maguksen etsiminen oli mielenkiintoinen arvoitus, mutta jos siitä poisti koston ja testosteronin, tehtävästä ei tulisi hääppöinen: hän oli kauan sitten häipynyt eläen teillä tiety-mättömillä, olematta enää uhka kenellekään.

Katsellessani luurankomaisia puita ajattelin, mitä kymmenen vuotta sitten kuollut isäni oli kerran sanonut minulle: ”Jos havittelet kostoja, kaiva kaksi hautaa.” Leikittelin ajatuksella,

kuinka ehdottaisin Haukalle, että viraston saattaisi olla parempi etsiskellä nykypäivän peppureita ja olla vähemmän huolissaan eilisistä. Onneksi jokin esti minua.

Lähdin sen sijaan seuraamaan Maguksen jälkiä, ja yksi vähäpätöisistä esineistä, jotka hän oli jättänyt Espinas Hotelin pöydälle, johdatti minut Egeanmeren saarelle. Tiesin hänen asuvan yksin, ja keskipäivän auringon lämmittäessä selkääni, punaisen ihmeköynnöksen tungeksiessa pitkin huvilan seinä ja musta yhdeksänmillinen Sig Sauer kädessäni menin sisään lukitun kellarinoven kautta, kuljin äänettömän talon läpi ja löysin hänet keittiöstä keittämästä pastaa kaasuliedellä laulaen hiljaa italialaista rakkauslaulua itselleen. Ei lainkaan saksalainen, kuten ilmeni.

Hän alkoi läsnäoloni aistiessaan takellella kesken nuotin ja kääntyi ruokailuhuonetta kohti. Olimme kasvotusten kymmen metrin päässä toisistamme palsamintuoksuisessa Välimeren ilmassa, ja sitten hän astui epäröimättä puoliaskelen peittäen hetkeksi vasemman kätensä näkyvistä. Poistin yhdellä liikkeellä varmistuksen ja tiukensin sormeni otetta liipaisinta vasten–

Sen pidemmälle en päässyt; sinä sekunnin murto-osana, joka kului silmäni näkemisen ja käteni reagoinnin välillä hän esitti tavattoman näytteen ammattitaidostaan, joka sinkautti minut – korvat soiden, puolikuurona – taaksepäin huoneen poikki ja antoi hänelle aikaa kaksikymmentä sekuntia tulen avaamiseen esiin ottamallaan pistoolilla ja puutarhaan pakeneamiseen. Hän oli taas kerran karkuteillä tehden sen, minkä hallitsi parhaiten: katoamisen.

Mutta ajan täytyttyessä noiden saarella vietettyjen tuntien todellisella merkityksellä ei ollut mitään tekemistä sen kanssa, löysinkö hänet tai onnistuiko virasto kostamaan. Ei, sen merkitys oli täysin erilainen: Magus oli aivan vahingossa opettanut minulle nerokkaan kikan, oivallisen ammattitaitoasian, joka lupulta pelasti henkeni.

Matkustin ajan valtamerien poikki ja pelon hallitseman maiseman halki paljon merkittävämpää ja urani kaikkien aikojen raastavinta tehtävää suorittaessani erään aikoinaan mahtavan teollisuuskompleksin raunioille. Se oli venäläinen laitos entisessä Kazakstanin neuvostotasavallassa, ja vaikka luultavasti

harvat ihmiset muistaisivat sen nyt, se kuului ihmiskunnan suurenmoisimpiin saavutuksiin. Juuri siellä jouduin julmaan käsikähmään hirvittävää todennäköisyyttä vastaan, kasvotusten äisyyden kanssa, kurkottauduin muistiini ja palautin mieleeni sen, mitä Magus oli tehnyt. En voi ikinä antaa miehelle anteeksi hänen petostaan Teheranissa, mutta olen epäilemättä hänelle suunnattomassa kiitollisuudenvelassa, ja niin on maailma myös, ottaen huomioon tehtäväni merkityksellisyyden. Vielä eräs toinen esimerkki siitä, kuinka täynnä kohtalon ivaa elämä on – niin kuin sitä muka tarvittaisiin.

Tehtävä, joka saavutti leppymättömän päätöksensä Kazakstanin Baikonurin historiallisessa ja rappeutuvassa avaruuskeskuksessa, oli alkanut tuhansien kilometrien päässä villillä ja laittomalla maalla, jolla Iranin, Afganistanin ja Pakistanin rajat kohtaavat. Se on tappava kolmio, jolla maailman nopeimmat luontokappaleet, muuttohaukat, metsästävät aamun sarastaessa ja vihamielisen toimintaympäristön vakoojan elämä usein mitataan päivissä.

Menin sinne tapaamaan erästä ilmiantajaa, miestä joka tunsu maapallon vaarallisimman terroristijärjestön salaisuudet. En voisi sanoa hänen olleen rohkea mies – hän halusi rahaa ja passeja antaakseen vaimolleen ja lapsilleen paremman elämän – mutta tiesin kyllä tämän: naamioimattomana hänen elinajan-odotuksensa olisivat omaanikin lyhyemmät.

PIMEYDEN YTIMEEN SUUNTAUTUVAN MATKAN aluksi se ei ollut erityisen hyväenteinen. Lensin Pakistanin suurimpaan kaupunkiin Karachiin sen mittaushistorian kuumimpana päivänä, ja oli vasta huhtikuun loppupuoli. Kun astuin ulos ilmastoidusta saapumishallista, helle oli niin kiihkeä, että se kirjaimellisesti sanottuna salpasi hengitykseni.

Maailman viidenneksi suurin – ja mahdollisesti sekasortoisin – kaupunki Karachi on koti 20 miljoonalle ihmiselle, jotka melkein kaikki ovat köyhiä ja sullottuja jokisuiston ja saastuneen Arabianmeren väliselle alueelle. Muessin kutsuu viisi kertaa päivässä asukkaita rukoilemaan 3 000 moskeijasta, ilma on dieselin myrkyttämä eikä juomavesi ole paljon parempaa. Mikään ei valmista sinua aistiesi kimppuun käymistä vastaan. Matkalla pysäköintialueen poikki näin useiden ihmisten kerääntyneen kahden helleuupumuksen maahan luhistaman kerjäläisen ympärille, ja toinen heistä saattoi hyvinkin olla kuollut. Taikauskoisempi ihminen, joka ehkä kiinnittäisi huomiota myrskyä edeltävään hiljaisuuteen, olisi voinut suhtautua siihen merkinä.

Kaupungista lähdettyäni ajoin 700 kilometriä länteen niin nopeasti kuin pystyin turkoosinvärinen meri vasemmalla puolellani ja pelkkää välkkyvää kestopäällystettä edessäni. Kilometrien kadotessa taustapeilistä paikka osoittautui yhdeksi yksinäisimmistä ja hylätyimmistä, jotka koskaan olin tavannut, kunnes pysähdyin lopulta eräälle harjulle, katsoin taivaanrantaa kohti ja näin edessäni päivänpaahtamaa autiomaata, syviä kuiluja ja läpipääsemättömiä graniittikallioita ensi vilauksena Jomhuri-ye Eslami-ye Iranista eli Iranin Islamilaisesta tasavallasta.

Ainoastaan kourallinen USA:n vakoojia on menestyksekkäästi soluttautunut maahan ja vielä harvemmat ovat palanneet hengissä. Ja nyt 30 kilometriä edempänä näkymättömissä autiomaassa oli maan raskaasti partioitu raja. Minun tarvitsi vain ylittää se – huomaamattomana, kuin aaveena yössä.

MAAILMA TULEVAISUUDEN JA TUHON RISTEYKSESSÄ

CIA:n agentti Ridley Kanen tehtävänä on mennä paikkoihin, joihin kukaan muu ei mene. Hän tietää milloin juosta, milloin piiloutua ja milloin ampua.

Mutta kaikkialla nämä säännöt eivät päde. Jotkin paikat ovat liian vaarallisia jopa Kanen kaltaiselle kokeneelle agentille. Yksi sellaisista on Pakistanin, Iranin ja Afganistanin pahamaineinen rajaseutu. Kane saa tehtäväkseen matkustaa sinne löytääkseen miehen, jolla on lännen turvallisuuden kannalta tärkeitä tietoja. Hän tapaakin vastustajan, jolla on mielessään vain yksi asia – maailmanlaajuinen terroriteko.

Vaeltaja-kirjan kirjoittajan kauan odotettu uutuustrilleri on kuin hengästyttävä vuoristorata, jonka käännteissä vaanivat apokalyptiset terroriteot. Terry Hayes on jälleen elementissään kuljettaessaan eepistä tarinaa mestarillisesti kohti loppuhuipennusta.

”Äärimmäisen mukaansatempaava ja tyylikkäästi kirjoitettu, ehdottomasti kaiken odottamisen arvoinen.”

THE GUARDIAN

BAZAR

